Kapitel 5

Dagslyset syntes ikke at klæde pukkelryggen mere, end flammernes skær havde gjort aftenen forinden. Han sad uden for kroen og ventede på de rejsende, da de trådte ud i morgensolens første stråler. Mandslingens bagdel hvilede på kanten af et vandtrug. I den ene hånd havde han et krus øl og i den anden en luns tørret kød. Den tykke, grå uldkofte så endnu mere beskidt ud i dagslyset, og var alt for varm til årstiden. Den var bundet om livet med et reb, der var viklet flere gange rundt om den vanskabte krop, som slanger om en smudsig søjle. Under koften skimtedes endnu flere lag tøj. Et par skidne lærredsbukser og hullede støvler fuldendte den kraftigt behårede pukkelrygs fremtoning. Kun de to vinsække, der hang over hver sin skulder, syntes soignerede. Den gamle mand var stadig fuld fra gårsdagens druk.

Griffenfeld rynkede næsen ved synet af deres fører. Bag ham begyndte Bodi at gå mod stalden.

"Hestene bliver her," smaskede pukkelryggen højt.

Krigerne så på den beskidte mand.

"Det vil jo forøge rejsetiden med mange dage," udbrød den embiske kaptajn.

Vanskabningen brummede en kort latter, som om soldaten havde sagt noget morsomt.

"Der er ikke plads til dyrene på de stier, vi skal betræde. Skovens beboere er heller ikke så glade for heste. Gnomerne vil drille dem, marerne elsker hestekød, og lygtemændene i Mosen går jo løs på

hvad som helst i sensommeren og om efteråret. For ikke at tale om troldene i bjergene, der grundet lugten fra jeres ridedyr vil vælte sig over jer som fluer om en nylagt lort." Han slikkede sine behandskede fingre fri for de sidste smagsstoffer fra kødet og fik efter alt at dømme en god portion skidt med indenbords, inden han tømte ølkruset.

Der var en ligefrem – nærmest uforskammet – tone i mandslingen stemme. Flere af krigerne måtte slå en hurtigt fremkommet vrede ned og berede sig på den lange tur til fods.

Eumon veg for tanken om endnu flere hårde strabadser. Skoven i det fjerne lurede faretruende. Prinsen havde aldrig været på sådan en tur før, og uvisheden om det fremtidige gjorde ikke Mørkskovs fremtrædende mindre uhyggelig. Alligevel rankede han ryggen og forsøgte at sætte en god mine op.

***

Lige lidt hjalp det dog, da de kom så tæt på skoven, at træerne begyndte at tårne sig op over dem i et tæt mørke af sammenfiltrede vækster. Mørkskov syntes uigennemtrængelig som en mur.

Pukkelryggen humpede bare ligegyldigt videre.

"Balt plejer at entre skoven via dyrevekslerne. Krondyrene ynder at bruge dem i morgentimerne, når de i morgentimerne forlader skoven for at græsse." Gamle Balt drejede hovedet for at se på Syrina. "Og engang imellem finder trolde også ned fra bjergene og gennem skoven for at snuppe et par grise … eller lejlighedsvist et barn." Gamlingen blinkede. Syrinas øjne blev store. Hun så sig ængsteligt omkring.

Da de trængte ind i skoven, begyndte vanskabningen at synge, mens han lod den ene vinsæk finde vej op til munden:

Moder Rosa havde en datter så fæl.
Hendes smil gjorde mælken sur.
Når hun talte, visnede blomster i flor.
Der var ingen mand til hende på jord.
Der var ingen mand til hende på jord.

Men drammen er flink til at give et vink.
Af træsprit gøres mange til brud.
Og Tom Tørst var en stakkels stud
Der vågnede en morgen i sit fineste skrud
Med en pige så fæl ved sin side.
Så nu må han sidde med et bæst og lide.
Til drammen den slår ham ihjel.
Til drammen den slår ham ihjel.

Af det kan man lære
Kun at drikke, hvad der gærer.
Men skulle det værste ske
Må man hellere sig se
At have grise i stalden
Til når naturen er kalden.
Hvis en anden skulle ende med en pige så fæl.
Hvis en anden skulle ende med en pige så fæl.

Thelmis sendte en forarget kommentar til vanskabningens sang. Der var børn til stede.

Gamle Balt hikkede og nikkede.

"Jo, men de drikker vel ikke?"

"Er det overhovedet klogt at være så højlydt her?" ville Thelmis Stenhånd vide.

"Skoven så gamle Balt, længe førend den hørte ham." Hikken havde nu sat sig fast i pukkelryggens hals.

“Den lugtede ham vel nærmere, førend den så ham,” hviskede ridderen Carmon i et af embernes ører.